

CHƯƠNG 10

Cao Hàn ngồi trước giường bệnh của Khả Tuệ.

Khả Tuệ nằm viện đã một tuần, sức khỏe của nàng phục hồi tương đối nhanh. Ngoài đắp thạch cao lên xương đùi gãy ra, các chấn thương khác hầu như đều lành. Nước biển sớm đã ngừng truyền. Hai tay nàng sau khi được tự do đều không chịu yên phút nào, lúc thì muốn gọt táo, lúc thì muốn bôi sáp móng tay, lúc lại làm ồn lên đòi chép bản nhạc cho Cao Hàn... Má nàng lại hồng nhuận, mắt lại đầy vẻ phấn chấn, môi lại tươi thắm, mà còn ríu ra ríu rít như con chim sẻ nhỏ lắm lời, vừa nói vừa cười vừa than thở. Nàng rất hận thạch cao trên chân, lo sau khi khỏi vết thương, còn có thể nhảy disco được nữa không. Nhìn Cao Hàn, trong ánh mắt nàng tràn đầy thương xót và áy náy:

- Cao Hàn, anh quả thật xúi quẩy, phải ngày ngày ngồi bên em, cái con bé đáng ngán gãy đùi này! Anh nhất định buồn chán đến chết được - nàng đưa tay sờ cằm chàng, má chàng - Cao Hàn, anh gây quá đấy! Anh đừng lo cho em. Anh nhìn em có phải mỗi ngày một khá hơn không? - Nàng lại sờ lông mày, mắt, tóc và tai chàng - Anh buồn chán, phải vậy không? Anh không cần ngồi bên em nữa! Thật đấy, ngày mai trở đi không cần đến nữa Anh đi luyện hát đi! Ồ, anh có lên truyền hình không?

- Không. - Cao Hàn gắng giọng nói, nhìn Khả Tuệ do gãy mà mắt tỏ ra càng lớn.

- Ừa! - Khả Tuệ muốn đập chân, đập một cái, đau nhói lên, đau đến nỗi nàng không thể không cong lưng xuống, hít mạnh hơi Cao Hàn nhảy lên, dùng tay đỡ nàng, hỏi gấp:

- Làm sao vậy làm sao vậy

- Em quên mất, em muốn dậm chân - Nàng rên rỉ, đau đến nỗi mồ hôi lạnh toát ra, nàng lại dừng cảm mỉm cười với Cao Hàn - Không việc gì, chỉ đau một chút chút thôi Anh đừng hoảng, em cố ý khoa trương cho anh xem, để anh phải cuống lên một cái

Cao Hàn nhìn nàng đã đau đến nhọt ra, biết nàng không khoa trương, biết nàng đang giọng nén đau đớn. Nhìn nàng đau đến như vậy vẫn còn cười, trong lòng chàng quặn thắt, chàng đỡ vai để nàng nằm yên.

- Xin em đừng cựa quậy lung tung nữa được không? - Chàng hỏi - Đang yên lành, làm sao phải dậm chân?

- Anh không lên truyền hình! - Nàng kêu lên, mặt đầy vẻ nóng ruột và buồn rầu - Đều tại em cả! Làm hại anh ngay cả cơ hội nổi tiếng cũng mất. Chỉ cần anh lên truyền hình một lần, bảo đảm anh sẽ gây sóng gió cả Đài Loan, anh sẽ nổi danh như cồn! Nè nè - Nàng chộp lấy tay chàng, lay lay - Anh có thời gian nhận hợp đồng khác, lên truyền hình nữa không? Không lên "Bồng lai tiên đảo", còn có thể lên "Kỳ nghỉ vui vẻ", còn cả "Vũ đài lớn" nè, "Một vệt cầu vồng" nè... Tiết mục nghệ thuật tổng hợp nhiều lắm nhá!

- Khả Tuệ - Cao Hàn khẽ ngắt lời nàng - Anh nói cho em biết một viết, em đừng tức giận.

- Gì hả - Khả Tuệ hồ nghi nhìn chàng, thò tay nghịch nút cà- vát của chàng - Việc gì?

- Người Ai Cập đã giải tán!

- Cái gì? - Khả Tuệ giật mình, muốn nhảy lên, lại chạm đến vết thương ở lưng, lại lần nữa đau đến đom đóm mắt, kêu oai oái Cao Hàn giơ tay ấn người nàng xuống, lo lắng nói:

- Em có thể nằm mà không cựa quậy lung tung được không?

Nàng không biết làm thế nào đành nằm xuống, lòng bồn chồn, nàng hỏi:

- Tại sao phải giải tán? - Cái đó đã thành một bộ phận quan trọng trong nhà trường, sao có thể giải tán, tại sao

- Bởi vì anh không lên truyền hình, mọi người đều mắng anh, anh cãi nhau với họ, ngay cả Cao Vọng cũng không đồng tình với anh, nói anh ít nhất nên gọi điện thoại thông báo một cái Họ không hiểu tình huống lúc bấy giờ, anh quên bém mắt chuyện đó. Chúng anh cãi nhau âm ỉ, cãi nhau đến cuối cùng, ban nhạc liền tuyên bố giải tán.

Nàng nhìn chàng, ngón tay dần dần sờ đến tượng mình sư tử mặt người trước ngực chàng. Nàng không nói một lời, chỉ nhìn chàng.

- Đừng ủ rũ mặt mày như thế nữa! - Cao Hàn cười nói - Có chuyện gì to lớn lắm đâu Một ban nhạc thôi mà! Anh sớm đã nói, thiên hạ không có một ban nhạc nào sẽ không giải tán? Như vậy cũng hay, đỡ phải chốc cái lại luyện tập, chốc cái lại biểu diễn, mất khá nhiều thời gian!

Nàng vẫn nhìn chàng, nhìn mãi, nhìn mãi, nhìn mãi... và hai giọt nước mắt vừa trong vừa lớn, từ khóe mắt nàng từ từ lăn xuống. Cao Hàn kinh hãi thất sắc, khom lưng xuống nhìn nàng. Chàng chưa từng nhìn thấy nàng chảy nước mắt, nàng đau đến choáng váng còn muốn nói chuyện vui Bây giờ nước mắt đó khiến chàng hoảng lên tim đập mạnh. Chàng dùng tay đỡ cánh tay nàng, khẽ lay lay:

- Này này, làm sao thế? Làm sao thế? Làm sao thế?

- Đều tại em không phải - Nàng nghiêng đầu lại, nước mắt từ khóe mắt lăn xuống gò - Em làm hại anh bị họ mắng, lại làm hại anh phải giải tán ban nhạc. Em biết, anh yêu ban nhạc giống như yêu sinh mệnh anh vậy. Anh nhất định bị mắng thảm lắm, anh nhất định không thể nào nhin nổi mới làm như vậy... Cao Hàn... anh... anh - Nàng thút thít, nước mắt càng tuôn chảy - Anh đối với em quá tốt! - Nàng cuối cùng kêu khẽ.

- Cao Hàn nhìn nàng đăm đăm, nỗi đau bên trong khiến toàn thân chàng run rẩy, lòng thất lại May mà nàng đã mất đi ký ức, may mà nàng hoàn toàn quên cuộc trò chuyện trong Hạnh Lâm. May ở Trong lòng chàng lại một hồi đau thắt, không thể nghĩ, không thể nghĩ! Trước mắt chàng có một người con gái bị thương vì chàng, lại chảy nước mắt vì chàng, nếu chàng lại đi nghĩ đến người khác, thì quá ư tàn nhẫn! Chàng lấy khăn tay, lau nước mắt trên mặt Khả Tuệ.

- Đừng khóc! - Chàng khẽ nói - Đừng khóc. Khả Tuệ, anh thề rằng... anh không nuôi tiếc ban nhạc "người Ai Cập".

- Em nuôi tiếc - Nàng nói, vẫn thút thít. - Đợi em khỏi, đợi em có thể đi được, em phải đến từng người một nói với họ, em đòi họ phải thành lập lại! Họ đều sùng bái anh như thế, mà anh vì em lại... lại...

- Không phải là vì em! - Chàng vội vàng nói - Không phải là vì em! Thật đấy, Khả Tuệ, đừng buộc trách nhiệm vào người mình - Chàng dùng một tay nâng cằm nàng lên, dùng một tay khác chùi nước mắt cho nàng - Cười lên đi, Khả Tuệ - Chàng dịu dàng nói - Cười lên Khả Tuệ.

Nàng nuốt nước mắt mà cười, giống như một đứa trẻ.

Chàng nâng đầu nàng, muốn dìu nàng đến gò Nàng lén nhìn chàng, trong nhà im lặng như tờ, chỉ có hai người họ, tất cả mọi người đều yên tâm rời khỏi bệnh viện. Nàng bỗng đưa cánh tay ra, níu đầu chàng lại, kéo chàng về phía mình, nàng nói khẽ:

- Hôn em đi! Cao Hàn!

Cao Hàn sững sờ, liền cúi đầu xuống hôn nàng. Một cái tay khác của nàng cũng vòng lại quấn chặt lấy cổ chàng. Có một lúc, họ đờ ra như vậy, cặp môi mỏng của nàng no mọng mà mềm mại Tiếng kẹt cửa làm kinh động họ. Cao Hàn ngẩng đầu lên, xoay người lại Người đối mặt, là Thúy Vi và Phần Vân.

- Ô, má. Ô, thím Ba - Khả Tuệ chào gọi, cả khuôn mặt ửng hồng lên. ánh mắt của Phần Vân và Cao Hàn chạm nhau, Phần Vân lập tức dời tia nhìn đi và chỉ thấy như một cái roi quất dữ dội trên trái tim nàng, chua xót đến nhường nào

Không nói được nàng bị tổn thương nặng đến đâu Cái càng khó kham nổi là thứ tình cảm gần như là ghen tuông trong chỗ sâu kín của lòng nàng! Nàng vẫn kỳ vọng như vậy chẳng phải thế sao Nàng vẫn kỳ vọng hai người họ "tốt" với nhau, tại sao lòng nàng lại đau buốt như vậy Nàng quả thực muốn lánh đi, quả thực muốn lập tức rời khỏi, nhưng lại sợ quá lộ liễu Nàng đi đến cuối giường Khả Tuệ, gắng gượng cười, nhưng, nàng đã thất bại Ngược lại, Khả Tuệ, sau vài giây mắc cỡ, liền dang hoàng cười lên:

- Hồng quá, bị các vị bắt được ngay tại chỗ! - Nàng thè đầu lưỡi, mặt lại đầy vẻ hồn nhiên nghịch ngợm.

Cao Hàn bắt an ho một tiếng. Thúy Vi cười trềng mắt nhìn, cái cười như của mẹ vợ nhìn chàng rể.

- Cao Hàn - Thúy Vi hỏi - Anh đến đã lâu chưa

- Ăn cơm trưa xong thì đến - Cao Hàn có phần luống cuống nhiều hơn, luống cuống là một thứ đau khổ không thể nói được. Chàng nhìn trộm Phấn Vân. Nàng đã lánh đến một góc nhà, nhìn một bức tranh hiện đại trên tường. Chàng lại nhìn Thúy Vi và Khả Tuệ.

- Tôi phải về trước - Chàng nói - Tôi còn có giờ lên lớp.

- Máy giờ tan lớp? - Khả Tuệ hỏi

- Khoảng chừng năm giờ rưỡi

- Anh phải đến nhé, em đợi anh.

Chàng gật gật đầu, lại nhìn Phấn Vân. Phấn Vân quay lưng lại chàng. Chàng cắn chặt răng, trong lòng giống như có một con sâu đang gặm tim chàng, sắp gặm nát tim chàng. Chàng kiên quyết quay ngoắt đầu Chàng chỉ có thể yêu một trong hai người họ! Sự đã đến thế này, còn biết nói sao Chàng đi ra khỏi phòng bệnh.

Vừa rời khỏi phòng bệnh, chàng thấy chân mềm nhũn rạ Đi qua hành lang, chàng không ngăn nổi phải dựa vào tường. Trước mắt, là đôi mắt bị thương mà đau đớn, cái lưng gầy gầy yếu yếu, sự trang nghiêm gắng gượng của Phấn Vân... Bị thương, phải, nàng bị thương. Bởi chàng hôn Khả Tuệ mà bị thương. Cái đó có nghĩa là gì? Trời đất, nàng đang yêu chàng, nàng quả yêu chàng! Trời đất! Chúng ta đang làm cái gì? Trời đất!

Chàng ngồi xuống ghế dài trong phòng đợi khác gần cổng bệnh viện. Vùi đầu vào lòng bàn tay, ngón tay cắm vào trong tóc, chàng cố hết sức kéo tóc, trong lòng có một vụn tiếng đồng thời kêu gào lên:

- Phấn Vân! Phấn vân! Phấn Vân!

Chàng rên rỉ, vùi đầu mãi xuống đến đầu gối Bên cạnh chàng có một thiếu phụ mang một đứa trẻ đang đợi khám. Chàng nghe thấy đứa trẻ ấy nói:

- Má, má nhìn kia, thằng điên! Thằng điên!

Chàng ngẩng đầu lên, nhìn đứa trẻ. Mẹ nó vội vàng kéo đứa trẻ vào lòng mình. Chàng nhếch miệng với đứa trẻ, nhe răng ra, đầu đứa trẻ rúc vào bên trong áo mẹ. Chàng uể oải đứng lên, hai tay thọc vào túi jacket, đi ra khỏi cổng bệnh viện. Gió thu, lạnh mà lặng lẽ.

Chàng đứng ở cổng bệnh viện, tựa lưng vào tường, lặng lẽ đứng, lặng lẽ chờ đợi

Thời gian trôi qua không biết bao nhiêu lâu, chàng cố chấp không nhìn đồng hồ, chỉ là đứng như vậy, tựa như một tờ giấy dán tường, mắt trân trân nhìn cổng bệnh viện. Có người vào, có người ra, đứa trẻ ấy dất tay mẹ cũng đi rạ

- Má thằng điên! thằng điên! - Đứa trẻ lại kêu

Người mẹ ấy lén nhìn trộm chàng, bịt miệng đứa trẻ, ẵm đứa trẻ hót hải bỏ chạy Chàng kéo tóc, thấy mình quả thật sắp phát điên lên.

Cuối cùng, Phấn Vân đi ra cổng bệnh viện. Chàng chạy nhanh như bay chặn trước mặt nàng.

Phấn Vân ngược mắt lên, hai người nhìn nhau, không ai nói một lời Họ chỉ nhìn nhau như vậy, tựa như toàn thể thế giới đều biến mất, đều không tồn tại Sau đó, Cao Hàn đưa tay ra nắm lấy tay nàng, nàng không kháng cự. Chàng vẫy tay kêu một chiếc taxi

- Chúng ta tìm một nơi nào ngồi đi! - Chàng nói

Nàng gật gật đầu Nàng chưa từng bao giờ chịu theo chàng như vậy Lên taxi, chàng hỏi phục lại một ít lý trí, bắt đầu lại có thể suy nghĩ. Chàng nắm tay nàng chặt hơn, sợ nàng mở một cánh cửa khác ra chạy mất. Nhưng nàng ngồi ở đấy bất động, trầm tĩnh kỳ lạ, cam chịu kỳ lạ khiến người xót lòng.

- Đến đâu- Tài xế quay đầu hỏi

- Đến... - Chàng do dự, bỗng nhớ ra chốn cũ, cái ao hoa sen ấy - Đến công viên Thanh Niên.

Công viên Thanh niên không có gì khác, vẫn trống vắng không có mấy người đến chơi, vẫn cây rừng thưa thớt, vẫn nương phẳng đồng xanh, vẫn ao sen

quanh quất. Bên ao sen vẫn cái cây lớn ấy đứng. Bên cây lớn vẫn chiếc băng cô độc ấy

Chàng dẫn nàng đi đến dưới cây Nhìn ao sen ấy, nhìn cây già cành đậm ngang ấy, hai người đều hồi tưởng cảnh ngã xuống ao sen hôm trước. Sự thực, chuyện xảy ra không lâu bao nhiêu, nhưng giữa khoảng đó, đã trải qua quá nhiều chuyện, lại khiến họ có cảm giác như ở vào một kiếp khác. ánh mắt Phấn Vân cuối cùng cũng dừng lại trên mặt Cao Hàn.

Họ nhìn nhau, nhìn nhau, khổ sở và tha thiết. Cao Hàn lần đầu tiên đọc được trong mắt Phấn Vân tình cảm sâu nặng biết bao, chân thành biết bao, trọn đầy biết bao... Chàng lập tức ôm nàng vào lòng, nàng cũng không chút kháng cự, ôm chặt lấy lưng chàng. Môi họ dính nhau

Đó là một cái hôn nóng bỏng, triền miên, tràn đầy dằn vặt, đau đớn và buồn khổ. Họ dang hiến cho nhau, đòi hỏi ở nhau, an ủi lẫn nhau, khao khát lẫn nhau... nghìn lời vạn tiếng, vạn tiếng nghìn lời... đều muốn mượn một cái hôn này truyền đạt, cái hôn của họ làm nóng cả không khí.

Cuối cùng, chàng ngẩng đầu lên, có vẻ không tin cậy, nhìn kỹ mắt nàng, áp đầu nàng vào trước ngực mình.

- Phấn Vân, - Chàng nói khẽ - Anh nên làm như thế nào Anh nên làm như thế nào Phấn Vân!

Má nàng dán vào tượng mình su tử mặt người, tượng đá bị má nàng đốt nóng. Tay nàng vẫn ôm chặt lưng chàng, nàng dùng toàn thân để cảm ứng khoảnh khắc yêu nhau và tụ họp bên nhau này

- Anh đã làm đúng. - Nàng thấp giọng nói

- Làm đúng cái gì? - Chàng truy hỏi - Làm đúng đối với cô ấy hay là làm đúng với em?

- Đối với cô ấy! - Nàng ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm chàng - Cao Hàn, anh và em đều hiểu, sau khi cô ấy mất đi ký ức, chúng ta không thể lại kích thích cô ấy được nữa Em quen một bác sĩ khoa tâm lý, em đã đi hỏi ông ta, ông ta nói nếu là thứ ký ức quá bi thiết, mất đi là hạnh phúc nhất, nếu thức tỉnh ký ức này, rất có thể dẫn đến cô ấy điên cuồng.

- Em có nghĩ đến hay không - Cao Hàn vẫn ôm nàng trong lòng, buồn khổ đăm đăm nhìn nàng - Cô ấy có một ngày, chưa biết chừng sẽ khôi phục ký ức, nhớ đến cái cảnh ở Hạnh Lâm, lúc đó cô ấy sẽ không có đất dung thân.

Phấn Vân bỗng rùng mình.

- Cao Hàn, vĩnh viễn đừng để cô ấy khôi phục ký ức!

- Cái đó anh có không chế được không?

- Anh có thể không chế!- Phấn Vân rần rời nói - Chỗ nghi ngờ nào, không cho cô ấy bất kỳ nhân tố cần hồi ức nào... Thế thì cô ấy sẽ không nhớ nữa Bác sĩ tâm lý nói, chứng mất trí nhớ này có thể là suốt đời, trừ phi anh lại đi kích thích nó, nó lại tỉnh thức.

- Đừng quên, anh cũng học y, anh cũng đã học tâm lý học, việc đó rất nguy hiểm, chứng mất trí nhớ bất cứ lúc nào cũng có thể khôi phục!

- Sẽ không, sẽ không! - Phấn Vân kiên định lắc đầu - Chỉ cần anh thực lòng thực tâm yêu cô ấy!

Vòng tay chàng xiết mạnh nàng.

- Em "thực lòng thực tâm" mong anh yêu cô ấy ử Chàng chậm rãi, dần từng chữ một.

Nàng dăm dăm nhìn chàng, trong mắt chứa đầy sự đau khổ thành thực.

- Cao Hàn! - Nàng khẽ kêu lên một cách đau đớn - Chúng ta đều đã không có cách nào lựa chọn! Không có cách nào lựa chọn được nữa!

- Tại sao

- Anh và em cùng biết rõ tại sao Anh không thể lại giết cô ấy một lần nữa! Chúng ta đều không thể lại giết cô ấy một lần nữa! Anh làm không nổi, vĩnh viễn làm không nổi!

Phải, chàng làm không nổi! Lúc Khả Tuệ sống chết chưa rõ, chàng hy vọng thời gian trôi ngược lại để mọi cái không xảy ra Giờ đây, thời gian quả thực đã trôi ngược lại Chàng cũng không thể tái phạm sai lầm nữa! Mà nếu bây giờ lại nhắc đến, thì quả thật sẽ giết chết Khả Tuệ. Nghĩ đến đây, toàn thân run rẩy

- Cao Hàn, yêu cô ấy đi! - Phấn Vân dịu dàng nói - Anh sẽ phát hiện yêu cô ấy không khó khăn. Sự thực, hôm nay đã "yêu" rồi, anh đã hôn cô ấy rồi, cái đó không khó khăn, phải thế không?

Chàng nhìn chăm chăm nàng.

- Em ghen ử - Chàng thẳng thắn hỏi

- Vâng. - Nàng chân thành đáp

- Cũng đau khổ ử

- Vâng.

Chàng lập tức lại ôm nàng thật chặt, nói rất nhanh bên tai nàng:

- Chúng ta trốn đi, Phấn Vân. Đừng bận tâm đến cái gì hết. Chúng ta trốn đi, trốn đến nơi không có người ở!

- Đừng nói chuyện trẻ con - Nàng nghẹn ngào - Cái đó quá không thực tế. Chúng ta không có nơi có thể trốn. Trách nhiệm, gia đình, học hành... anh còn có quá nhiều gánh nặng. Người sống thì có những gánh nặng ấy, chúng ta đều không thể trốn chạy. Nếu quả thật có thể trốn chạy, cũng sẽ đau khổ. Anh đừng giết Khả Tuệ một lần nữa. Anh làm không nổi! Em cũng làm không nổi!

Chàng vùi mặt vào trong đám tóc dài bên tai nàng, chàng hôn mái tóc nàng, hôn sợi tóc nhỏ mịn của nàng, mắt chàng ướt, tiếng nói khản đặc.

- Thế thì, em chịu đáp ứng một yêu cầu của anh không? Em chịu vứt bỏ gông cùm lễ giáo và đạo đức hay không?

- Không, không thể. - Nàng cắn môi - Em hiểu ý anh, em không thể. Không chỉ là đạo đức và lễ giáo, còn có vấn đề lương tâm, em không thể... lừa dối Khả Tuệ. Em cũng không thể mạo hiểm, mạo hiểm thức tỉnh ký ức của cô ấy!

- Chúng ta hiện giờ có được coi là lừa dối Khả Tuệ hay không?

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn xói vào mắt chàng.

- Đúng. - Nàng nói thế - Cho nên, đây là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau, sau đây em cũng không gặp anh nữa.

Chàng dựa vào cây, đầu và vào thân cây, chàng vò tóc, nhìn sững Phấn Vân. Trên mặt nàng, chàng nhìn thấy một thứ kiên quyết gần như bi tráng, cái đó khiến tất cả như ảo tưởng của chàng đều vỡ vụn. Chàng hiểu ra, đây dường như là một lần gặp mặt ly biệt, cho nên nàng phục tùng như thế, cho nên nàng ngọt ngào như thế, cho nên nàng thẳng thắn như thế,... đây là lần gặp mặt cuối cùng. Chàng dăm dăm nhìn nàng, nàng cũng dăm dăm nhìn chàng, hai người đều nhìn ra ý nghĩ và tình cảm của nhau.

- Không - Chàng nói

- Đúng vậy đấy - Nàng thì thầm.

- Không! - Chàng nói to hơn.

- Đúng vậy đấy - Nàng vẫn bi tráng mà kiên định.

- Không! - Chàng gào to lên - Không! Không! Không!

Nàng lập tức lao tới, ôm lấy chàng, dán chặt vào chàng, đem má đầy những ngân lệ dán vào trước ngực chàng. Chàng dùng tay sờ mặt nàng, sờ đến ướt đầm cả tay. Chàng vùng vẩy cúi đầu xuống, vùng vẩy hôn má này, hôn nước mắt nàng, vùng vẩy làm bầm nói:

- Như thế nào mới có thể ngừng yêu em? Như thế nào mới có thể ngừng yêu em? Em nói cho anh biết, như thế nào mới có thể ngừng yêu em?

- Cao Hàn - Nàng khẽ tấm tức - Chúng ta không gặp đúng thời gian, sớm ba năm gặp nhau, hoặc giả muộn bao năm gặp nhau, có thể đều đã khác. Hiện giờ, trước mặt chúng ta chỉ có một con đường có thể đi... Cao Hàn, anh có bao nhiêu lời muốn nói với em, hôm nay một lần nói hết, anh có bao nhiêu tình cảm muốn tặng em, hôm nay một lần tặng em, sau khi chia tay, anh cũng không còn là của em nữa

Chàng đẩy nàng ra, nhìn nàng.

- Xem chừng, chúng ta quả thật phải chia tay

Nàng gật gật đầu

Chàng bỗng cười, quay người, chàng dùng góc trán chống vào thân cây

- Biết không? Phấn Vân, chúng ta tổng cộng chỉ đơn độc gặp nhau có ba lần. Lần thứ nhất mua chó ở cửa hàng bán chó, anh ngó ngân để cơ hội trong tay vượt mất. Lần thứ hai ở chỗ này, em đẩy anh xuống ao sen, thành thử bẽ bàng tan cuộc. Lần thứ ba là hôm nay, anh và em nói đến chuyện từ nay chia tay... ha ha! Phấn Vân, câu chuyện đó không hay, viết ra đều không người nào có thể tin. Chúng ta ngay cả "tự hợp với nhau" còn chưa thể bàn đến được, lại phải đến "chia tay"! Ha ha, câu chuyện đó quả thực không hay. Dù cho bài hát mà em thích, cũng trước phải "tự cũng khít khao" mới có thể "tan cũng khít khao"! Làm sao tàn nhẫn đến mức để anh vừa mới chứng thực tình cảm của em, lại phải đối mặt với ly biệt...

Nàng ôm chặt chàng từ phía sau lưng, dán má vào lưng chàng rồi nàng quay người, sai bước chân chuẩn bị chạy đi

Chàng rất nhanh quay đầu lại

- Đứng lại! - Chàng kêu

Nàng dừng bước, buồn rầu ngẩng đầu nhìn Cao Hàn. Sắc mặt chàng trắng bệch. Chàng từng bước một đi gần bên nàng, nhìn nàng. Tiếng chàng trầm thấp.

- Anh không có quyền quấy rầy em nữa, không có quyền lại làm nặng thêm phiền não của em. Nếu yêu một người sẽ đau khổ như thế, anh quả thật hy vọng

loài người không có tình cảm! - Chàng ngừng một lát - Em đứng đây, anh không thể đồng thời yêu hai người phụ nữa, trừ phi chúng ta có thể nhẫn tâm để Khả Tuệ lại chết lần nữa, nếu không, anh và em không có tương lai - Chàng cắn môi, môi chàng không có chút sắc máu Cúi đầu xuống, chàng lấy ra tượng mình sư tử mặt người trên cổ mình, đeo vào cổ nàng, kéo cổ áo nàng ra, chàng để tượng mình sư tử mặt người rơi vào trước ngực nàng. Sửa sang xong y phục cho nàng, chàng tiếp tục nói – Em có biết "Người Ai Cập" đã giải tán hay không? Đây là vật trang sức yêu quý nhất của anh, anh đem nó tặng em. Vì em, từ nay, anh thề rằng không hát nữa! Trong cuộc đời anh cũng không có bài ca Nhưng, Phần Vân, trả lời anh một câu hỏi sau cùng...

Nàng chờ đợi

- Dù cho anh và Khả Tuệ kết hôn, chúng ta vẫn sẽ gặp nhau, phải vậy không?- Chàng hỏi - Nếu chúng ta gặp nhau, em cho rằng anh có thể làm như không có chuyện gì hay không? Giả sử anh không cẩn thận, lộ ra tình cảm của anh đối với em, thì làm thế nào

Nàng nhìn chàng giây lát.

- Anh sẽ không làm như thế.
- Anh không tin chắc chắn như em nghĩ.

Nàng nhìn sâu vào mắt chàng, lặng lẽ giây lát.

- Anh sẽ không - Nàng lại nhắc lại một câu - Bởi vì, anh sẽ nghĩ cách để giữ kín nó.

Nàng cắn chặt răng cương quyết, quay người đi ra cổng công viên. Cao Hàn nghiêng về phía trước tựa hồ muốn kéo nàng lại, nhưng, chàng kiềm chế mình. Nhìn bóng nàng biến mất trên con đường nhỏ của công viên, biến mất trong rừng thưa đồng biếc, biến mất trong sắc chiều mênh mang. Chàng lùi lại một bước, tựa trên cây lớn đằng sau, chàng ngược mắt nhìn trời, có vài đám mây xám tối đang từ từ di động. Trong óc chàng, nặng chịch, đắng chát hiện lên mấy câu:

Cũng từng hỏi tin dòng nước chảy,
Cũng từng hỏi nẻo mây trắng bay,
Hỏi không rõ, hỏi không rõ là nỗi niềm yêu,
Tự cũng khít khao, tan cũng khít khao!